

mahha tulla, siis kui sedda foggoniste tarvis ei olle!'' —

Wålgo lõmine paistis ja pitkse mürristamist kuuldi, — mehhed parrem fässi, mis ta olli wandudes taewa pole töstnud, — öllani alvatud! — Keik mu kehha üsna terwe, kui eñne! —

Jummal tahtis temma hingे peåsta, agga ihhule hea mälestuse märgi anda ellsoaiafs.

Sinna ei pea Jummala nimme jures mitte wandum, waid pead õnnistama, tännama ning fiitma.

3.

Pühha Jummala ees on se üks hirmus pat, kui innimene karivaluse pârrast teistwisi rági, ja jâlle teistwisi mótleb, et ta sellega tahhab omma liggimest petta ning kahjo sisse sada.

Üks laewa üllem teggi se peåle findla wande waenlaste wåega, et ta útles: „Jät-kem nüüd keik sõa seisma, teie ei sa omneti minno sure wåe wasto födditud. Andke heaga keik omma laewad meie fâtte wålja, ja minna lubban pool ossa teile jâlle taggasî anda ühhe páwa pârrast, agga teine pool ossa siis meile sôapalgaks!'' —

Teine rahwas lubbas, et se wôis nenda sündida, et agga se hirmus werre wallamine ning innimeste tapmine piddi ford otsa lôppema ja jâlle rahhoaeg tulsema, — andsid heaga keik omma laewad wålja.

Karival peálif laskis óse, kui teised mehhed ommas leris rahholikkult puhkasid pârrast omma ránga páwade waewa, — mitto sadda meest keik teiste meest laewad nenda poleks sagida ja kirwestega peneks lúa, et agga faks suurt paljast puhunnikut járele jáid.

Teisel hommikul laskis woôrad mehhed jure kutsuda ja útles: „Noh, wôske nüüd, kumba hunnikut teie tahhate, kas parremat